

LA CASA TERRALTINA (IV) A la Casa Pairal

La foscúria dels anys, ha forjat ta figura
l'ha envoltada de bromes, on el temps no s'atura
i on es fonen les hores, que llença el campanar.
Ha *curtit* el teu Temple, d'acerada grandesa
t'ha esculpit el segell, de la innata noblesa
que cap glòria mundana, no s'hi pot comparar.

Les gòtiques arcades, imposen ta estructura:
en punxa arringlerada, llur pètreea armadura
ha resistit airosa del pas del temps l'embat.
Les *bòvides* de volta, de sòlida potència
orgulloses proclamen, símbols de pervivència
i els grossos murs de pedra, vetllen ta intimitat.

Les estrelles del cel, et besen la teulada
els finestrons s'ameren, de frescors de rosada
el garbí t'acarona, i sents com xiula el cerç:
t'encisen les cançons, dels moixons a la vida
escoltes les remors, de la pluja beneïda
i ets arxiu *incunable*, d'aquest tresor immens.

De l'esforç i el treball, n'has fet digna memòria
de nostra pagesia, tens les claus de la Història
ferma en la temperança, en la Fe, i en pregar:
perquè no hi manquin mai, dins de ta mola austera
ni el vi al celler, ni el pa a la pastera
ni l'oli dins la gerra, ni la caliu a la Llar.

Al teu *sopluix* tons fills, han compartit les penes
com han fruit de goig, de les hores serenes;
vida i mort han seguit, la constant tradició:
joiosa en jorns de pau, i impassible a la guerra
has preservat pels teus, l'esperit de la Terra
que ha reviscut des d'uns a l'altra generació.

Els teus Caps, foren reis; ton conreu, ses empreses
talla d'emperadrius, han servat tes Mestresses
administrant amb cura, el soli patriarcal.
I els teus fill, admirats, d'aquesta providència
arreu s'han escampat, tot proclamant l'essència
Cristiana i Catalana, de la CASA PAIRAL.

Antoni Navarro i Esteve